

My Little Prayers

บทสวดภาวนา

บทที่ 420

ความเชื่อแบบคนตาบอด (Blind Faith)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเริ่มเขียนบทสวดของฉันตั้งแต่ก่อนลูกเป็นลูกของพระองค์เสียอีก ในช่วงที่ชีวิตมีความทุกข์มากมาย ลูกเป็นห่วงว่าการสวดภาวนาอย่างเดียวยังจะไม่เพียงพอ เพราะวันๆ มีคนมีความทุกข์สวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์มากมายทั่วโลก การสวดภาวนาของลูกอาจถูกกลบโดยผู้อื่นที่สวดภาวนาดังกว่าลูก (คิดแบบคนโง่เขลาเบาปัญญาเช่นเคย) จึงได้เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ด้วย โดยส่วนใหญ่จะเป็นการกราบทูลถึงความทุกข์ต่างๆ ของลูกเพื่อขอความเมตตาจากพระองค์เสริมการสวดภาวนา

ต่อมาเมื่อเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แล้ว มีเพื่อนชมราวาสขอสิ่งที่ลูกเขียนไปลงสารวัดของเขา ลูกจำได้ว่าในวันแรกที่ลูกสาวคนเล็กพิมพ์บทสวดของฉันเพื่อไปตีพิมพ์ในสารวัดของเพื่อน ลูกปรารถนากับลูกสาวว่าจะมีคนอ่านบทสวดของหม่ามีไหมหนอ? ลูกสาวตอบด้วยความมั่นใจว่ามีแน่นอน 2 คนค่ะ หม่ามีและหนูค่ะ ☺

เวลาผ่านไป 2 ทศวรรษกว่า ความทุกข์ของลูกได้ค่อยๆ หดลงทีละอย่างๆ แต่การเขียนบทสวดของฉันกลับกลายเป็นพระพรอย่างที่คุณเองไม่เคยคาดถึง ด้วยความถ่อมตนว่าบทเขียนของลูกไม่น่ามีคุณค่าพอที่จะลงสารวัด ลูกจึงได้นำพระวาจาอย่างน้อยหนึ่งบทมาประกอบกับบทสวดของฉันทุกบท จากการที่ลูกต้องศึกษาพระวาจาอย่างจริงๆ จังๆ นี้เองลูกก็ได้ค่อยๆ ค้นพบพระองค์ และตามมาด้วยการค่อยๆ ค้นพบตัวเอง ☺

และตอนนี้ ลูกคิดว่าน่าจะมีคนอ่านบทสวดของฉันมากกว่า 2 คนแล้ว ☺ และปรากฏว่าจะมีผู้อ่านส่งทั้งจดหมายหรืออีเมลมาให้กำลังใจแก่ลูก มาขอบคุณลูก สำหรับสิ่งที่ลูกเขียน เพราะไปโดนใจพวกเขา บางครั้งในการพบปะกันก็จะมีคนมากคุยกับลูกถึงบทนั้นบทนี้ที่ลูกเขียน ทุกข้อคิดเห็น ทุกกำลังใจจะมีความหมายสำหรับลูกมาก ลูกเก็บทุกข้อความไว้จนเป็นแฟ้มเบ้อเริ่มในขณะนี้

วันก่อนลูกเจอคนรู้จักคนหนึ่ง เธอเข้ามาทักทาย เสร็จแล้วเธอก็ถามลูกทันทีว่า ลูกทำอะไรจึงมีความเชื่อความศรัทธาถึงระดับนี้ เธอเองเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด เธอไปวัดทุกวันอาทิตย์ แต่ในใจเธอนั้นกลับว่างเปล่า เธออยากค้นพบพระเจ้าเช่นเดียวกับลูก ต้องทำอะไร ลูกอธิบายให้เธอฟังถึงการสวดภาวนาประจำวัน ประกอบกับการอ่านพระวาจา ฯลฯ เธอพูดขึ้นมาว่า มีนาเล้า พระเจ้าถึงได้รักพี่ ลูกเองก็ไม่กล้าถามเธอว่าทำไมเธอจึงสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์ทุกวันไม่ได้ หากปรารถนาจะแสวงหาพระเจ้าจริง เราจบการสนทนาลงว่า เธอจะขอไปบ้านลูกสักวันหนึ่ง เพื่อขอศึกษาเพิ่มเติม ลูกตอบรับด้วยความยินดี

คืนนั้น เช่นเดียวกับทุกๆ คืน เป็นเวลาหลายเดือนแล้วตั้งแต่ลูกต้องเข้ารับการรักษาด้วยเคมีบำบัดหลายเดือนก่อน ลูกต้องให้ลูกชายคนเล็กช่วยทำกายภาพให้ในช่วงที่มีโรคโควิด-19 ระบาดอยู่เช่นนี้ เพราะไม่สบายใจที่จะให้นักกายภาพที่เป็นคนแปลกหน้าที่โรงพยาบาลทำให้ ในการทำกายภาพของลูกชายทุกคืน ลูกจะหลับตาตลอดการทำกายภาพครึ่งชั่วโมงนั้น ที่แรกเพราะแสงบนเพดานมันรบกวนตา ลูก แต่สักพักหนึ่ง ลูกกลับรู้สึกว่าการหลับตานั้น ทำให้ลูกมีประสาทสัมผัสอื่นๆ ที่ไวต่อการกายภาพของลูกชายมากขึ้น กล่าวคือ ในการปิดประสาทสัมผัสทางตา ลูกได้เปิดประสาทสัมผัสด้านอื่นๆ ให้กว้างขึ้น!

ลูกคิดถึงความเชื่อของลูก

ในช่วงที่ลูกต้องใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนตอนโน้น ลูกไม่มีใครเลยในชีวิตนอกจากตัวลูกคนเดียว ลูกได้แต่สวดภาวนากอดพระบาทของพระองค์ไว้อย่างแน่นไม่ยอมปล่อย เพราะลูกเชื่อว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงช่วยให้ความจริงปรากฏ เป็นความเชื่อบนความหวังที่สุดในชีวิต เหมือนคนตาบอดที่รอหวังฟังให้คนพาเขาไปที่ต่างๆ

แล้วพระองค์ก็ทรงช่วยลูกจริงๆ! กาลเวลาผ่านไป แต่ความรู้สึกที่ไวใจและความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ยังคงติดตรึงในใจของลูกตลอดมา ลูกเข้าใจแล้ว ในคำเปรียบเทียบกับที่ว่า “เชื่ออย่างกับคนตาบอดนั้น (Blind Faith) เป็นอย่างไร คือเชื่ออย่างไวใจที่สุดและมอบใจให้ทั้งหมด

แล้วในเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา ทุกคืนที่ลูกหลับตาให้ลูกชายทำกายภาพให้ ความรู้สึกของ Blind Faith ได้กลับมา ลูกชายจะยกแขนของลูกขึ้นเหนือศีรษะหรือไปข้างหลัง หรือโยกไปข้างๆ ฯลฯ ในการมองไม่เห็นสิ่งที่เขากำลังทำกับแขนซ้ายของลูก ลูกกลับมีความไว้วางใจว่าเขาว่าสิ่งที่เขากำลังทำให้หม่ามี้ของเขานั้น มีคุณค่าและจะทำให้แขนหม่ามี้เขากลับมาแข็งแรง และมีสภาพเหมือนเดิมได้ในเร็ววัน

พระเจ้าของเรายิ่งใหญ่และเป็นองค์แห่งความรัก แต่เรามองไม่เห็นพระองค์ เรากล้ามอบถวายชีวิตเราทั้งหมดให้พระองค์ทรงนำเช่นเดียวกับคนตาบอดไวใจให้คนนำพาเดินข้ามถนนไหม?

มีเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งโดยพระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักว่า มีนักไต่เขาคนหนึ่ง ในการแข่งขันปีนเขาครั้งหนึ่ง เขาหลงทางในระหว่างการแข่งขัน คิณนั้นอากาศหนาวจัด ด้วยความมืด ทำของเขาก็ก้าวพลาดและพลัดตกลงมา เดชะบุญ เชือกที่ผูกเอาไว้เพื่อเซฟตี้ได้รั้งตัวเขาไว้ เขาห้อยโถงเตงอยู่กลางอากาศท่ามกลางความมืดและความหนาวเหน็บ ปกติเขาเป็นคนไม่เชื่อพระเจ้า แต่ในขณะนั้น เขาตกใจมาก ไม่มีใครให้เขาพึ่งได้นอกจากพระเจ้า เขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยลูกด้วย!” ด้วยความพระทัยดี พระเจ้าทรงตอบเขาทันที “ให้ตัดเชือก” แต่แทนที่เขาจะตัดเชือกตามที่พระเจ้าทรงบอก ชายนักไต่เขาผู้นั้นกลับเอาเชือกพันรัดตัวเขาให้แน่นขึ้นกว่าเดิม เช้าวันรุ่งขึ้น มีผู้พบศพชายผู้นั้น ห้อยอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต!

ลูกนำเรื่องนี้ไปเล่าประกอบการแบ่งปันเสมอๆ และมักจะเปรียบเทียบให้ฟังว่า ทุกครั้งที่ลูกได้ยินเสียงพระเจ้าตรัสว่าให้ตัดเชือก ลูกจะทำตามเสมอ ไม่ว่าท้องฟ้าจะมีแดดไหน หรืออากาศจะหนาวเหน็บเพียงใด แล้วลูกก็จะค้นพบว่า ลูกหล่นตุบลงมาพื้นดินเพียงฟุตครึ่งเสมอ 😊

ในพระคัมภีร์ก็มีเรื่องราวของคนตาบอดที่แสดงให้เห็นว่าความเชื่อแบบคนตาบอดช่วยให้พวกเขาพ้นทุกข์อย่างไร

“ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังเสด็จออกจากที่นั่น คนตาบอดทั้งสองคนตามพระองค์ไป ร้องตะโกนว่า ‘โอรสของ กษัตริย์ดาวิด โปรดเมตตาเราเถิด’ เมื่อเสด็จมาถึงบ้าน คนตาบอดเข้ามาเฝ้าพระองค์ พระเยซูเจ้าจึงตรัสถามว่า ‘ท่านเชื่อว่าเราทำเช่นนี้ได้หรือ’ เขาทั้งสองตอบว่า ‘เชื่อพระเจ้าข้า’ พระองค์จึงทรงสัมผัสตาของเขาตรัสว่า ‘จงเป็นไปตามที่ท่านเชื่อเถิด’ แล้วตาของเขาทั้งสองคนก็เริ่มมองเห็น” มัทธิว 9:27-30

พวกเราทุกคนต้องขอบคุณพระเจ้าที่เกิดมาเป็นคนปกติ มีอาการครบ 32 แต่หากจะถามถึงเรื่องความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้า เราลองตัดประสาทสัมผัสทางตา ซึ่งหมายถึงความเชื่อในตัวเอง ในสิ่งต่างๆ รอบข้างตัวเราออกสิ แล้วเราจะค้นพบว่า ในการมองไม่เห็นตัวเราเองและสิ่งต่างๆ รอบกายเรานั้น เราจะสามารถมองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเจิดจ้า!

ลูกทำเช่นนั้นมาแล้ว และยังทำอยู่จนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: **องค์คนหนึ่ง**

www.moving-themountain.com

